

YILDIZLARA YAKIN

METİN ÖZDAMARLAR

ÇİZER: BURAK GENÇ

KALBİN PERDESİNİ ÇEKMEK

Okuldan verilen “Öğrenci Tanıma Formu”nu dolduruyorum.

“Eviniz kaç odalı?”

“2 oda+yalnızlık.” yazdım.

Sonraki soruya geçtim.

“Eviniz neyle ısıtılıyor?”

“Sevgiyle.” cevabını verdim.

Sıradaki soru:

“Okula nasıl geliyorsunuz?”

“Hayal kurarak.” dedim.

Bir alttaki soru:

“Kendinize ait odanız var mı?”

Form bana iki seçenek sunuyordu: Evet veya hayır. Ben ikisini de işaretlemedim ve sorunun tam karşısına şunu yazdım:

“Kendime ait bir dünyam var ve bu bir odaya kesinlikle sığmaz.”

Devamındaki soru:

“Anne ve babanız sağ mı?”

Anne kısmına tik attım. Baba kısmına gelince uzun uzun forma baktım. Baba kısmını boş bıraktım. İçimdeki boşluk ise çok ama çok büyüktü. Bir babanın olmayışı bir tikle işaretlenmeyecek kadar basit miydi?

Mutlu ailelerin bir özelliği vardır: Evlerinin çatısı masmavi gökyüzü ve yıldızlardır.

Mutlu ailelerin bir özelliği vardır: Onlar birbirine sarılarak “bir” değil, “biz” olurlar.

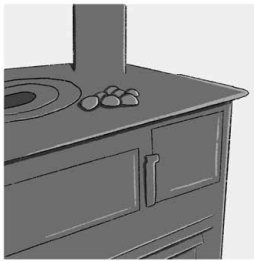
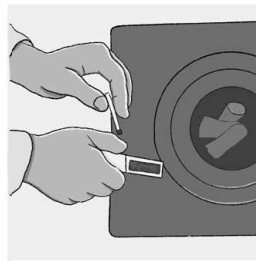
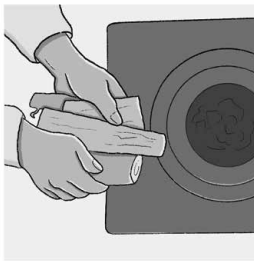
Mutlu ailelerin bir özelliği vardır: Evlerinin eşyası merhamet, paylaşım, saygı, sevgi ve şefkettir.

Mutlu ailelerin bir özelliği vardır: Evleri “küçük” olsa da dünyaları “büyük”tür.

Biz de mutlu bir aileydik. Annem, babam, ikiz kız kardeşlerim Aybegüm, Özge ve ben.

Babam bir inşaat ustasıydı. Bizim için gecesini gündüzüne katardı. Hafta sonu nedir bilmezdi. Gün boyu çok yorulurdu. Buna rağmen bize zaman ayırırdı. Bizi mutlu etmek için her fırsatı değerlendirirdi. Biz sıcak bir eve uyanalım diye tüm kış erkenden kalkar, sobayı yakar, şakalar yapa-

rak uyandırırđı. Kıkırdayarak gözlerimizi açar, onu öperdik. Ödevlerimize yardım eder, sütümüzü ısıtır, sobanın üzerinde kestane yapar, saçlarımızı tarar, kıyafetlerimizi giydirdi. Doğum günlerimizi unutmazdı. Kendi kişisel ihtiyaçlarını hep erteler, bizimkini karşılardı. İsteklerimizi geri çevirmezdi. Karıncayı bile incitmezdi. Yufka gibi bir yüreğı vardı. Hassas, sevecen, içten ve düşünceliydi.

Annem bizim parlayan güneşimiz, varımız yolumuz, her şeyimizdi. Aile bütçesine katkı sağlamak için örgü öreri, dikişçilik yapardı. Mahallemizden ve yakın çevreden sipariş alırdı. Minik şapka, kedi, kaplumbağa, penguen, arı şeklinde anahtarlıklar yapardı. Atkı, bere, eldiven, banyo malzemeleri, çanta, koltuk örtüsü, telefon kılıfı, yelek, hırka ve kazak öreri. Gözlüğünü takar, sabahlara kadar gelen siparişleri yetiştirmeye çalışırdı.

Evimizin neşesi ikiz kız kardeşlerim Aybegüm ve Özge'ydi. Annemin ip yumaklarıyla kedi gibi oynar, evin içinde oradan oraya koştururlardı. Tatlı dilleriyle "Mustafa ağabey!" diyerek koşup koşup bana sarılırlardı. Sabah erken uyanınca beni gıdıklayarak yataktan kaldırırlardı. Komiklik yaparak güldürürlerdi.

Ailece birlikte zaman geçirmeyi çok severdik. Uçurtma uçurur, karda kayar, dökülen yaprakları toplar, boyar ve saklambaç oynardık.

Çocukluğumda mutluluk benim için mutfaktan gelen tabak çanak sesleriydi. Annemin orada olduğunu hatırlatırdı.

Çocukluğumda mutluluk benim için babamın ayakkabısının evin önünde durmasıydı. Bu, babamın yanımda olduğunu gösterirdi.

Çocukluğumda mutluluk benim için kardeşlerimin evin içinde şen şakrak koşturmalarıydı. Mutlu olduğumuzu anımsatırdı.

Çocukluğumda mutluluk benim için perşembe günüydü. Babam çalışmadığı için o gün evdeydi.

Ders kitaplarında gülümseyen, filmlerde akşamları sofrada buluşan, acı ve hüznünde tek vücut olan aile var ya, işte o aile bizdik. Babam bir iş kazasında hayatını kaybedene kadar.

Bir gün uyanıyorsunuz ve aileniz bir kişi eksik. Babanız yok. Kalbiniz yok. O süreçte kendime sarılıyor, kendimi teselli ediyordum. Babamın olmayışının hüznü içimi kaplıyordu. Kalabalıkta bile kendimi yalnız hissediyordum.

Hayata küsmüştüm. Okuldaysam derse hiç katılmıyor, parmak kaldırmıyor, teneffüslerde okul bahçesinde bir köşede öylece oturuyordum. Evdeysen bir kenara çekiliyor, annemin ve kardeşlerimin sorduğu sorulara kısa cevaplar veriyordum. Yaşam enerjim, sevincim en derinlere çekilmişti. Babamın vefatının ardından kalbimin perdelerini sonuna kadar çekmiştim ve içeri ışığın girmesine izin vermiyordum.

Annemin sabrı, mücadelesi bana teselli olmuyor; üzüntümü azaltmıyordu. Kardeşlerimin

gelip gelip gülümsemesi ve beni kucaklaması duygu durumumu değiştirmiyordu. Her gün bana kaybolmuşum hissi veriyordu. Işık kalbimin çevresinde dolaşıyordu. Benim onu içeri alacak gücüm yoktu. Umut, neşe, huzur ve mutsuzluk dört seçenektir. Benim seçtiğim mutsuzluk diğer üç seçeneği de götürüyordu. Güçlü durmaya, dirayetli olmaya, yeniden hayata bağlanmaya ve gülümsemeye ihtiyacım vardı. Bunun için de birinin gelip kalbimin perdelerini açması gerekiyordu. Peki ama kimin?

...

Ailemizin geçimi artık annemin üzerindeydi. Daha çok çalışıyordu. İlk başta sadece çevreden sipariş alırken sonrasında tavsiyeyle Instagram’da da bir sayfa açtık. O birbirinden güzel ürünleri buradan sipariş alarak satıyorduk. İlk başta takipçi sayımız azdı. Özel reels videoları çektiğimiz sayfanın kısa sürede “keşfet”e düşmesini sağladık. Takipçi sayısının artmasına bağli olarak her gün yeni siparişler geliyordu. Ödev yapmadığımız, ders çalışmadığımız ve kitap okumadığımız zamanlarda üç kardeş anneme yardım ediyorduk.

Siparişlerden gelen parayla kiramızı ve mutfak masraflarımızı karşılıyorduk. Kendi kişisel ihtiyaçlarımızı ise hep erteliyorduk. Kıyafetlerimizi

annem diyor, hırkalarımızı, kazaklarımızı, atkılarımızı, berelerimizi hep annem örüyordu. Kıyafetlerimizin markası “anne”ydi ve bedeli “emek”ti.

Akrabalarımız ve komşularımız ilk başlarda küçük yardımlar yaptılar ama onların gücü de sınırlıydı. En büyük desteği ise halamın kızı Ulviye abla veriyordu. Kendisi Ankara’da radyoloji uzmanıydı. En çok desteği ise mahalleden arkadaşım Furkan’dan görüyordum. Bazen bir arkadaşın varlığı çok anlamlı oluyordu. Mahalleli de karınca karınca yanımızdaydı. Akşam farklı komşularımız tarafından yemek tabakları gönderilirdi. Fırında poşetimize bir iki ekmek fazla konurdu. Manavda siparişlerimize birkaç muz, elma, şeftali fazladan eklenirdi.

Annemin hazırladığı siparişleri teslim etmek benim görevimdi. Türkiye’nin her yerine kargo göndermeye başlamıştık. Benim görevim her gün düzenli olarak paketleri kargoya bırakmaktı. Önce mahallemizdeki veya yakın çevredeki siparişleri elden teslim ediyordum. Ardından kargoya uğruyor, paketleri bırakıyordum. Her teslimat dönüşü caddenin üzerindeki büyük teknoloji mağazasına uğruyordum. Bir gün bunlardan birinin benim olması hayaliyle hayranlıkla dizüstü bilgisayarlara bakıyordum.

Bir sabah okula gitmeden önce annem küçük bir hediye paketi uzattı: “Senin için.” dedi.

Paketi açtım. Kaplumbağa şeklinde örgü bir anahtarlıktı. Annem tebessüm etti, sonra da açıkladı:

“Kaplumbağa dünyanın en eski canlılarından biri. 250 türü var. Uzun süre açlığa ve susuzluğa dayanabilir. Güçlü bir hafızası vardır. Çok uzun yaşaması ve evini sırtında taşıması nedeniyle kültürümüzde ona büyük değer verilir. Kaplumbağa; azmi, bilgeliği, dayanıklılığı, iyileşmeyi, kararlılığı, mutluluğu ve sabrı simgeler.”

Ne kadar anlamlı bir hediyeydi. Annem şu an evimizi sırtında taşıyordu. Benim ise azme ve sabra ihtiyacım vardı. Anneme sarılarak teşekkür ettim. Hemen cebimden evimizin anahtarını çıkardım ve onu kaplumbağa anahtarlığa taktım.